

Kirkas valo häikäisi hänen silmiään niin paljon, ettei ympäröivästä maailmasta erottanut paljoakaan. Oli tarpeeksi työlästä tajuta edes olevansa elossa, saati sitten yrittää rimpuilla ylös cryo-tankista kaikkien nesteen täyttämien letkujen ja muiden piuhojen keskeltä. Keuhkoihin sattui ja lihakset tuntuivat sietämättömän jäykiltä, minkä ei tilanteen huomioonottaen pitäisi yllätyksenä tosin tullaakaan. Alkujärkytyksestä toivuttuaan Slavan istuutui kapselin vieressä olevalle penkille edelleen silmiään hieroen ja vaivalloisesti huohottaen. Pikkuhiljaa, vähä vähältä, näkö alkoi tottua huoneen kirkkauteen. Valta alkoi siirtyä alitajunnasta tietoiselle tasolle. Alus lipui äärettömässä hiljaisuudessa pimeyden keskellä. Lähimmät tähdet olivat iäisyyksien päässä, miltei tavoittamattomissa. Suunnaton, monumentaalinen laiva vaikutti tässä mittakaavassa häviävän pieneltä. Sen kolkoissa muodoissa ei voinut havaita mitään inhimillistä, itse asiassa alus vaikutti suunnattomalta hautakammiolta jonka oli määrä matkata ikuisesti kohti tuntematonta. Silti se oli ainoa, hädin tuskin kajastava elämänlähde tässä pimeyden täyttämässä paikassa. Jumalaa ei näkynyt missään.

----- Puettuaan vaatteet päälleen Slavan käveli hitaasti cryo-osastolta kohti Lähdettä. Askeleet olivat hapuilevia ja epävarmoja. Hänen silmänsä alkoivat vähitellen tottua valoon, mutta lihaksensa eivät toimisi kunnolla vielä vähään aikaan. Onneksi matka ei olisi pitkä. Aluksen käytävät kaikuivat hiljaa Slavanin askelten tahtiin. Hänen mielensä täytti epätoivo. Kuinka helpottavaa olisi vain jäädä nukkumaan ja unohtaa koko tehtävä, vaipua vain hiljaisuuteen ja ajan myötä kadota kokonaan. Hän tekisi saman palveluksen aluksen lastille, tuolle mittaamattoman arvokkaalle lastille. Ihmisen, ja kaikkien elävien olentojen koodaukseen kuuluu vieteistä vahvin, selviytymisvietti. Jos olet kuollut, et voi lisääntyä ja siten toteuttaa seuraavaksi vahvinta viettiäsi. Jää eloon, lisäännä. Varmista että lapsesi jäävät eloon. Kaksi sääntöä joista muistutetaan aluksen jokaisessa kolkassa. Älä anna minkään asettua näiden kahden tavoitteen tielle. Koskaan. Slavan sysäsi väkisin synkät ajatukset pois mielestään. Hän painoi oviaukon vieressä olevaa painiketta ja Lähteen ovi avautui. ----- Pirstoutuvan lautasen ääni keskeytti Benin ja hänen katseensa kääntyi kohta lautasen pudottanutta tarjoilijaa. Lattialle oli levinnyt ruokaa höyrytetyistä kasviksista pestotahnaan, jonka pois siivoamiseksi tarjoilija kiiruhti hakemaan siivousvälineitä. Suurin osa asiakkaista ei kiinnittänyt ääneen mitään huomiota ja jatkoivat ateriointiaan ja keskusteluaan. Ben oli valinnut Palo Altossa sijaitsevan kalliin ravintolan tapaamispaikaksi, koska tiesi Stephen MacArthurin pitävän italialaisesta ruoasta. Tämänhetkisessä tilanteessa tuli käyttää hyväksi jokainen prosentin sadasosakin, mikäli se auttaisi saamaan vielä viimeisen rahoituskierröksen päätökseen. Itse asiassa tämä oli varmaankin jo kolmas "se viimeinen" kerta ja kertoi paljon siitä umpikujasta, missä Benjamin Stevenson tällä hetkellä oli. Benjamin oli täyttänyt pari kuukautta sitten 47 vuotta, mutta tyylikäs pukeutuminen ja hyvinvoivat hiukset saivat hänet näyttämään ikäistään nuoremmalta. Sisimmässään hän kuitenkin tunsu itsensä kuluneeksi ja venytetyksi. Hänen elämäntyönsä oli ollut vaakalaudalla jo yli kahden vuoden ajan. Perheelle, eli vaimolle ja kahdelle teini-ikäiselle tyttärelle, ei ollut riittänyt aikaa. Ben vihasi sitä vieraantumisen tunnetta, jota hän oli perhettään kohtaan alkanut tuntea. Ben tunsu neuvottelukumppaninsa Stephenin jo opiskeluajoinaan. Stephen oli pari vuotta Beniä vanhempi, lempeännäköinen kaljuuntuva mies. Hän oli perustanut ohjelmistoyrityksensä melkein heti MIT:sta valmistumisensa jälkeen 27-vuotiaana ja oli firman johdossa edelleen. Stephen tiesi, miksi hänen vanha ystävänsä oli soittanut tälle ja pyytänyt tapaamista ravintolaan. Stephen arvosti Beniä ja halusi auttaa tätä, vaikka se ei taloudellisesti järkevältä tuntunutkaan. Ihmiskunta oli kokemassa historiansa ylivoimaisesti suurimman mullistuksen ehkä jo lähivuosien aikana. Juuri tämän takia Ben oli valmis uhraamaan koko

elämänsä tavoitteensa puolesta. Heidän oli onnistuttava ensimmäisenä, sillä toista tilaisuutta ei tulisi. Ben ojensi Stephenille lehtileikkeen, joka oli päivätty hieman yli kaksi viikkoa sitten. Stephen luki otsikon. "Korealais-japanilainen tutkimusryhmä onnistunut luomaan simpanssin tasolla olevan tekoälyn." - Meille tulee kiire, Ben sanoi hiljaa.